

РЕШЕНИЕ

№ 7100

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7463** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] против решение от 14.10. 2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, с което НП № 22-006578/17.03.2020г., издадено от Директор на Дирекция “Инспекция по труда”-С. на [фирма] е изменено в частта за размера на имуществената санкция, като вместо имуществена санкция в размер на 2 500 лева е определил имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева. Счита обжалвания съдебен акт за незаконосъобразен, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че дружеството не е отказвало изпълнение на предписанията, а е в невъзможност да ги изпълни, тъй като в момента на проверката е прекратило дейността си, считано от 01.06.2019г. и липса на приходи, поради сключен договор за продажба на електросъобщителната мрежа и база абонати на съобщителни услуги между [фирма] и „Н.“. Моли за отмяна на обжалваното решение. В съдебно заседание не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП излага становище за неоснователност на касационната жалба. Административен съд София – град, X. – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

С протокол за извършена проверка с изх.№ ПР1933479 от 07.11.2019г. издаден от Дирекция "Инспекция по труда"-С., с който на основание чл.404 ал.1 т.12 от КТ, на [фирма], ЕИК[ЕИК] били дадени задължителни за изпълнение 7 предписания, като предписанието под №5 гласяло: " Работодателят да изплати обезщетение на основание чл.222 ал.1 на В. Л. С., съгласно чл.222 ал.1 от КТ ". Срокът за изпълнение на това предписание бил до 18.11.2019г. Всички предписания в горепосочения протокол били свързани с неизпълнени задължения на дружеството спрямо работника В. С.. Съгласно приложен по преписката платежен фиш за м.07.2019г., на В. С. било начислено, но неизплатено, обезщетение по чл.222 ал.1 от КТ в размер на 560.00 лева. Дадените с протокола за проверка от 07.11.2019г. предписания не били обжалвани на основание чл.81 ал.1 и чл.84 от АПК. При последваща проверка, резултатите от която били обективирани в протокол за проверка № ПР 1940050/24.01.2020г., инспекторите при Д "ИГ" констатирали, че предписание под №5 от протокол № ПР1933479 от 07.11.2019г. не било изпълнено. До приключване на проверката на 24.01.2020г. не били представени от дружеството документи, удостоверяващи изплащането на В. С. на обезщетението по чл.222 ал.1 от КТ.

За установеното нарушение бил издаден АУАН № 22-006578 от 24.01.2020г. от инспектор в ДИТ, а въз основа на АУАН било издадено и процесното НП. Извел е довод, че справедливото наказание, което следва да се наложи е в минималния предвиден в санкционната норма размер. Мотивиран от гореизложеното районния съд е изменил НП в частта за размера на наложената санкция, като вместо необосновано завишения размер от 2500 лева, имуществената санкция следва да бъде намалена до законоустановения минимален размер от 1500 лева, като напълно адекватен на характера и тежестта на нарушението.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 415, ал. 1 от КТ. По силата на тази норма, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. Фактическият състав на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ включва единствено наличие на приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство принудителна административна мярка, а изпълнителното деяние се изразява в бездействие - неизпълнение на приложената ПАМ. Безспорно, задължителните предписания, дадени от контролните органи на ДИТ на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, съставляват принудителни административни мерки, за неизпълнението на които се носи административнонаказателна отговорност на основание чл. 415, ал. 1 от КТ. Именно такъв е и процесния случай, в който въззивният съд е установил по безспорен начин, че е налице дадено на касатора задължително предписание от контролен орган на ДИТ - С., чийто срок за изпълнение е до 18.11.2019 г., което предписание не е било оспорено, влязло е в сила и не е било

изпълнено към датата на последвалата проверка - 24.01.2020г. Всъщност дори пред касационната инстанция дружеството декларира изпълнение на предписанията под условие, с оглед бъдещо несигурно събитие, а именно изход от дело и евентуално постановяване на съдебен акт, който би им дал тази очаквана възможност. Тези доводи са несъстоятелни и неоснователни, в разрез с всички правни и дори житейски норми. Възраженията на касатора за обективна невъзможност за изпълнение на задължителното предписание са неотнормирани към съставомерността на деянието. Те биха могли да бъдат релевирани в производство по оспорване на този административен акт - приложената ПАМ. Ако този административен акт е влязъл в сила, както е в случая, те биха могли да са основание за възобновяване на производството по реда на чл. 99, т. 2 от АПК. Касаторът, на посоченото основание, е могъл да поиска възобновяване на административното производство, в което е издадено обвързващото го предписание. Единствено ако в такова производство предписанието бъде отменено или срокът за изпълнението му бъде променен, би отпаднала и съставомерността на извършеното нарушение. Доколкото обаче такава процедура не е проведена, а инициативата за това е предоставена от закона на касатора - чл. 100 от АПК, то е налице влязло в сила задължително предписание от контролен орган на ДИТ - С., което не е изпълнено от наказаното лице, поради което, както е установил и въззивният съд, правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на дееца по чл. 415, ал. 1 от КТ.

По изложените съображения, настоящата касационна инстанция намира, че като е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление районният съд е постановил валиден, допустим и правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

В случая правилно районният съд е изменил НП като е приложил санкционната норма на ал. 1 на чл. 415 от КТ, тъй като не се променят фактите изложени в АУАН и в наказателното постановление. При доказано нарушение, неправилно приложената от административно наказващия орган санкция подлежи на изменение, ако подлежащата на прилагане съответна санкция предвижда налагане на същото или по-леко наказание при промяна на правната квалификация, какъвто е и процесния случай. Несъответствието на правната квалификация, при хипотезата на чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК, води до изменение, а не до отмяна на наказателното постановление. В този смисъл правомощията на касационната, респ. въззивната инстанция са коментирани в ТР № 3 от 10.05.2011 г. на ВАС по тълк. дело № 7/2010 г.

По изложените съображения настоящият състав намира за неоснователни възраженията на касатора, а решението на Софийски районен съд за валидно, допустимо и постановено в съответствие с процесуалния и материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Не са налице пороци на решението, съставляващи касационни основания по смисъла на НПК, които да водят до неговата отмяна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, съгл. чл. 143, ал. 4 от АПК вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН. На ответника следва да се присъди юрк. възнаграждение по чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредба за правната помощ в

размер на 80лв..

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, изр. последно от ЗАНН, във връзка с чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.10. 2020г. по описа на Софийски районен съд, постановено по НАХД 4970/2020, НО, 7-ми състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“- С. сума в размер на 80лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.